

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 109.506 van 23 juli 2002
in de zaak A. 46.897/X-6371.**

In zake : 1. Ludo DE VRIESE,
 2. Conny VAN DEN BERGHE,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat M. DENYS,
 kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
 Grote Hertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat P. Taelman,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Coupure 5.

DE RAAD VAN STATE, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Ludo DE VRIESE en Conny VAN DEN BERGHE op 8 mei 1992 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 3 oktober 1991 van de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting houdende verwerping van het beroep dat eerstgenoemde heeft ingesteld tegen de beslissing van 10 mei 1990 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen waarbij hem de bouwvergunning werd geweigerd voor het oprichten van een eengezinswoning op een perceel gelegen aan de Kerkstraat te Gavere, Dikkelvenne, kadastraal bekend Sectie B, nr. 629 s;

Gelet op het arrest nr. 81.365 van 28 juni 1999 waarbij de debatten worden heropend en het door de Auditeur-generaal aangeduide lid van het Auditoraat wordt gelast met het verder onderzoek van de zaak;

Gezien het aanvullend verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL;

Gelet op de beschikking van 1 juni 2001 die de neerlegging ter griffie van het aanvullend verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het aanvullend verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 27 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 mei 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. JONGBLOET die, loco Advocaat M. DENYS verschijnt voor verzoekers, en van Advocaat P. AERTS die, loco Advocaat P. Taelman verschijnt voor de verwerende partij ;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoekende partijen een tweede middel aanvoeren, genomen uit de schending van het rechtszekerheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en uit de miskennis van de bevoegdheid *ratione temporis* van het bestuur :

"Doordat het nemen en betekenen van het bestreden weigeringsbesluit buiten de door artikel 55, § 2, vijfde lid gestelde vervaltermijn neerkomt op het treffen van een besluit dat toch geen rechtsgevolgen ten aanzien van beroeper kan ressorteren, doordat het elke materiële rechtskracht mist, daar het genomen is met schending van een bevoegdheidsvoorschrift *ratione temporis* (...).

Terwijl het beginsel van de rechtszekerheid vereist dat de overheid die oordeelt over een bouwaanvraag de organieke wet op de ruimtelijke ordening en stedenbouw getrouw toepast ten overstaan van de particulier.

En terwijl het ter wille van de rechtszekerheid als gepast voorkomt dergelijk onwettig besluit uit het rechtsverkeer te nemen.

En terwijl de bevoegde stedenbouwadministratie, door beroeper verkeerdelijk voor te houden dat zijn rappelbrieven geen grond kunnen zijn voor toepassing van bedoeld artikel 55, § 2, vijfde lid van de stedenbouwwet, een loopje neemt met de geest van dit wetsartikel en de rechtszekerheid, daar de bepaling er immers toe strekt de aanvrager een middel te bieden om van de minister een stellingname te bekomen, wat in huidig geval, gelet op de bewoordingen van de rappelbrieven, ontegensprekelijk de bedoeling is geweest";

Overwegende dat de verwerende partij ten aanzien van het tweede en het derde middel samen antwoordt wat volgt :

"Verzoekende partijen beroepen zich op de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en houden voor dat het bestreden besluit genomen is met schending van een bevoegdheidsvoorschrift *ratione temporis*.

De in artikel 55, § 2, 4e lid van de Wet op de Stedenbouw bedoelde termijn is geen dwingende vervaltijd. Het overschrijden van deze termijn geeft de particulier niet het recht de werken zondermeer te starten.

Wel kan de aanvrager, overeenkomstig artikel 55, § 2, 5e lid, bij gebreke aan een beslissing binnen de gestelde termijn, de zaak bij aangetekende brief aan de minister rappeleren.

Wanneer verzoekende partijen voorhouden dat het bestuur een termijn van bijna 21 maanden heeft laten verstrijken tussen het indienen van het beroep en de kennisgeving van de beslissing, dan is dit mede aan henzelf te wijten.

Door middel van een op 28 maart 1991 aangetekende rappelbrief (stuk 18 dossier Hoofdbestuur), hebben verzoekende partijen gebruik gemaakt van de mogelijkheid voorzien in artikel 55, § 2, 5e lid van de Wet op de Stedenbouw.

Bij schrijven van 15 april 1991 (stuk 21 dossier Hoofdbestuur) werd deze rappelbrief evenwel ingetrokken en gevraagd het herinneringsschrijven als onbestaand te aanzien. Met dezelfde brief werd gevraagd de technische raadsman te horen.

Ingevolge deze laatste brief werd het dossier door de administratie terug opgevraagd teneinde partijen uit te nodigen voor een hoorzitting.

Bij aangetekend schrijven van 6 juni 1991 zagen verzoekende partijen andermaal af van hun voorheen gestelde vraag om gehoord te worden.

Vervolgens werd het dossier terug beslissingsklaar gemaakt en overgemaakt aan het kabinet van de bevoegde minister hetgeen resulteerde in het bestreden besluit van 3 oktober 1991.

De wisselende en wijzigende tussenkomsten van verzoekende partijen zijn dan ook bevorderlijk geweest voor de verdere afhandeling van het dossier";

Overwegende dat de verzoekende partijen repliceren wat volgt :

"Het weigeringsbesluit dd. 3 oktober 1991 en de laattijdige betekening van het weigeringsbesluit op 10 maart 1992 zijn beiden administratieve handelingen die genomen zijn in overtreding van het bevoegdheidsvoorschrift *ratione temporis* van art.55, § 2, vijfde lid van de stedenbouwwet, en maken aldus een inbreuk op het rechtszekerheidsbeginsel t.a.v. de burger uit.

Tegenpartij voert hiertegen aan dat het deels aan beroepers zelf te wijten zou zijn dat de termijnen in dergelijke mate overschreden werden.

Blijkbaar doelt tegenpartij hiermede op de gebrekkige communicatie en doorstroming van dossiers tussen het kabinet en de administratie, en zou er ingevolge de brieven van beroepers kortsluiting ontstaan zijn die het tijdverlies moet verklaren.

Hier moet opgemerkt worden dat beroepers onmogelijk konden vermoeden dat de telefonische aanbevelingen vanuit het kabinet van de minister, die ertoe leidden dat eerst wel en dan weer geen beroep werd gedaan op bijstand van de heer CLOQUET als raadsman, tot gevolg zouden hebben dat het dossier in plaats van versneld integendeel op de administratie geblokkeerd zou raken !

Beroepers zijn hier het typische slachtoffer geweest van de administratieve tweeslachtigheid, die wil dat de administratie en het kabinet totaal los van elkaar werken en dan ook niet van elkaars stappen op de hoogte zijn. Het is dit

gebrek aan bestuurlijke organisatie en efficiëntie dat aan de basis ligt van de schadelijke inertie, die ertoe leidde dat beroepers vergeefs binnen een redelijke termijn een beslissing van de minister poogden te bekomen.

Wat evenwel zeker niet ontkend kan worden, is dat beroepers op consistente wijze een spoedige behandeling van hun dossier hebben nagestreefd door niet na te laten de zaak zowel telefonisch als schriftelijk te rappelleren, en dat tegenpartij door haar handelwijze op manifeste wijze het rechtszekerheidsbeginsel heeft geschonden";

Overwegende dat verzoekende partijen in hun laatste memorie betogen dat zij zich in dit middel steunen "geenszins enkel op het feit dat zij een geldige rappelbrief hebben verstuurd", maar "wel op het feit dat zij gedurende de ganse procedure op een consistente wijze een spoedige behandeling van hun dossier hebben nagestreefd, en tegenpartij daarentegen door haar gebrek aan bestuurlijke organisatie en efficiëntie het dossier heeft geblokkeerd", waardoor zij "op manifeste wijze het rechtszekerheidsbeginsel heeft geschonden";

Overwegende dat verwerende partij in haar laatste memorie antwoordt dat verzoekende partijen in hun laatste memorie "in wezen niets aan hun argumentatie toe(voegen)";

Overwegende dat het middel, zoals geformuleerd in het verzoekschrift tot nietigverklaring, ervan uitgaat dat er een geldige rappelbrief werd verstuurd; dat zoals blijkt uit het ongegrond bevinden van het eerste middel dit niet het geval is; dat de daaruit afgeleide schending van het rechtszekerheidsbeginsel en bevoegdheidsoverschrijding elke grondslag mist; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoekende partijen een derde middel aanvoeren, genomen uit de schending van artikel 53, § 2, vierde lid, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur :

"Doordat het bestuur een termijn van bijna 21 maand (20 juni 1990-10 maart 1992) heeft laten verstrijken tussen het indienen van het beroep en de kennisgeving van de beslissing,

En doordat de bevestiging vanwege het bestuur bij brief van 10 maart 1992 dat het dossier van beroeper nog in behandeling is, beroeper misleidt en manifest getuigt van onzorgvuldigheid, aangezien later blijkt dat reeds een ministeriële beslissing werd getroffen op 3 oktober 1991.

Terwijl artikel 55, § 2, vierde lid van de stedenbouwwet slechts een termijn van 60 dagen voorziet.

En terwijl de zorgvuldigheid vereist dat het bestuur, dat in beroep oordeelt over een bouwaanvraag, de aanvrager behoorlijk informeert wanneer deze het dossier opvolgt.

En terwijl de toepassing van dit beginsel tevens impliceert dat binnen een redelijke termijn beslist wordt over een ingesteld beroep";

Overwegende dat de verwerende partij dit middel heeft beantwoord samen met het tweede middel zoals hiervoor uiteengezet;

Overwegende dat de verzoekende partijen repliceren wat volgt :

"Afgezien van de vaststelling dat tegenpartij artikel 55, § 2, vijfde lid van de stedenbouwwet en het rechtszekerheidsbeginsel heeft geschonden, en zich daarbij schuldig heeft gemaakt aan machtsoverschrijding, blijft ook het feit dat tussen het indienen van het beroep bij de minister en de betekening van de weigeringsbeslissing bijna 21 maand zijn verlopen.

Daarbij werden beroepers, ondanks geregelde contactname, op zeer onbehoorlijke wijze geïnformeerd over de stand van het dossier; zo getuigt de mededeling op 10 maart 1992, dat het dossier nog in behandeling is, terwijl reeds op 3 oktober 1991 een beslissing werd geveld, van een hoogst laakbare onzorgvuldigheid.

Tegenpartij merkt op dat de termijn van 60 dagen, voorgeschreven door artikel 55, § 2, vierde lid, geen dwingende vervaltermijn is.

Daarbij wordt echter uit het oog verloren dat aan het eindeloos verschuiven van deze wettelijke termijn, de grens van de zorgvuldigheid en redelijkheid als algemene beginselen van behoorlijk bestuur dient gesteld te worden, namelijk wanneer uit het verzuim om een beslissing te nemen voor de betrokken burger in die mate schade dreigt te ontstaan, dat de grove overschrijding van die termijn ten aanzien van die particulier als een onrechtmatige daad kan aangemerkt worden.

In casu konden beroepers gedurende al die tijd op hun in de woonzone gelegen eigendom geen gebruik maken van hun bouwrecht, en verkeerden zij in de blijvende onzekerheid met betrekking tot de verwezenlijking van hun bouwplannen.

Reeds eerder besliste de Raad van State in de vergunningenproblematiek dat de instantie die in beroep dient te oordelen, ook wanneer de in de wet gestelde termijn niet dwingend is, in elk geval "binnen een redelijke termijn" moet oordelen, en tenminste de particulier op de hoogte dient te stellen van de stand van de procedure (...).

In het laatst geciteerde arrest besliste de Raad zelfs dat een termijn van 1 jaar die de minister zich geoorloofde om te beslissen, manifest te lang was...";

Overwegende dat de verzoekende partijen in hun laatste memorie nog betogen dat er in hoofde van de aanvragers geen enkele verplichting bestaat een rappelbrief te versturen, en dat zij gedurende de ganse procedure niet hebben nagelaten om hun zaak zowel telefonisch als schriftelijk te rappeleren, terwijl er in hoofde van de tegenpartij wel de verplichting bestaat om binnen een redelijke termijn, ook al is de in de wet gestelde termijn niet dwingend, een beslissing te

nemen en de administratieve overheid de particulier tenminste op de hoogte moet stellen van de stand van de procedure;

Overwegende dat verwerende partij in haar laatste memorie antwoordt dat verzoekende partijen in hun laatste memorie "in wezen niets aan hun argumentatie toe(voegen)";

Overwegende dat verzoekende partijen, zoals blijkt uit het niet gegrond bevonden eerste middel, geen geldig gebruik hebben gemaakt van de hen door artikel 55, § 2, vijfde lid, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw geboden mogelijkheid om na het verstrijken van een termijn van 60 dagen na afgifte bij de post van de aangetekende zending die het beroep bevat, te verlengen met 15 dagen ingeval de partijen worden gehoord, de zaak bij aangetekende brief aan de Minister te rappeleren, waardoor de minister verplicht is om binnen een termijn van 30 dagen met ingang van de dag waarop de rappelbrief is afgegeven, aan de aanvrager een beslissing ter kennis te brengen, bij gebreke waarvan de aanvrager zonder verdere formaliteiten mag overgaan tot het uitvoeren van het werk of het verrichten van de handelingen, mits hij zich gedraagt naar de aanwijzingen van het dossier dat hij heeft ingediend, naar de wetten en verordeningen, met name naar de voorschriften van de goedgekeurde plannen van aanleg, alsmede naar de bepalingen van de verkavelingsvergunning; dat in de gegeven omstandigheden niet valt in te zien hoe "het bestuur" onzorgvuldig zou zijn opgetreden door "een termijn van bijna 21 maand (20 juni 1990 - 10 maart 1992) (te) laten verstrijken tussen het indienen van het beroep en de kennisgeving van de beslissing."; dat de mededeling in de brief van 10 maart 1992 dat het dossier nog in behandeling is, terwijl de beslissing over het beroep reeds op 3 oktober 1991 werd genomen, zelfs al getuigt deze mededeling niet van een zorgvuldige opvolging van het dossier, geen grond kan zijn waaruit de onwettigheid van laatstgenoemde beslissing kan worden afgeleid; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoekende partijen een vierde middel aanvoeren, afgeleid uit de schending van artikel 45, § 2, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, en machtsoverschrijding,

"Doordat het bestuur zich in de bestreden beslissing uitlaat over het bestaan van erfdienstbaarheden van licht en uitweg ter beoordeling van de goede plaatselijke aanleg.

Terwijl zulks neerkomt op machtsoverschrijding, daar het zich steunen op overwegingen van burgerrechtelijke aard door de stedenbouwoverheid neerkomt op een schending van bevoegdheidsregelen van materieelrechtelijke aard (Vred.Tienen 6 maart 1989, inzake B. en P./Vlaams Gewest, A.R. 6/88),.

En terwijl het bovendien terzake niet kan gaan om enige erfdiensbaarheid, nu beroepster de enige dochter is van de naburen.";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt wat volgt :

"Verzoekende partijen houden voor dat het bestreden besluit genomen werd na machtsoverschrijding doordat het bestuur zich in de bestreden beslissing uitlaat over het bestaan van erfdiensbaarheden van licht en uitweg ter beoordeling van de goede plaatselijke aanleg.

Waar een bouwvergunning mag worden geweigerd omdat achtergebouwen van te grote afmetingen de burens hun licht en lucht zouden ontnemen (...), werd in het bestreden besluit enkel vastgesteld dat de eigendom in kwestie belast is met een erfdiensbaarheid van licht en een zes meter breed recht van uitweg. De vaststelling vormde op zich geen argumentatie voor de weigering van de bouwaanvraag.

Zelfs indien bedoelde overweging als een argumentatie zou kunnen beschouwd worden, dan is dit slechts een onderdeel van een ruime motivering. Zelfs zonder deze vaststelling of verwijzing werd de aanvraag van verzoekende partij op gemotiveerde wijze geweigerd";

Overwegende dat de verzoekende partijen repliceren wat volgt :

"Beroepers vechten de argumentatie van het bestreden besluit aan, waar dit verwijst naar het vermeende bestaan van erfdiensbaarheden van licht en uitweg om aan de bouwplannen de goedkeuring te onthouden.

Beroepers leggen terzake in hun dossier een vonnis van het Vredegerecht te Tienen dd. 6 maart 1989 voor (A.R. nr.6/88, niet gepubl.), waaruit blijkt dat de stedenbouwoverheid, wanneer ze zich ook door overwegingen van burgerrechtelijke aard laat leiden, inbreuk maakt op de artikelen 92 en 93 van de Grondwet en artikel 6.1 van het EVRM, doordat enkel het algemeen belang de leidraad kan zijn bij de beoordeling van de goede plaatselijke aanleg.

Ook de Raad van State zelf oordeelde reeds dat de bepalingen van het B.W. betreffende de erfdiensbaarheden, voor de overheid die bevoegd is om een appreciatie te maken van de goede ruimtelijke ordening niet dwingend zijn (...).

Daarbij ontkennen beroepers ten stelligste dat in casu een erfdiensbaarheid zou bestaan, nu beroepster de enige dochter van de burens is. Problemen van uitweg of uitzicht zullen zich in de praktijk zeker niet stellen, nu de burens als ouders van beroepster zelfs de bouw van de woning mede financieren...";

Overwegende dat de verzoekende partijen in hun laatste memorie betogen dat de overheid zich wel degelijk aan machtsoverschrijding heeft bezondigd door zich uit te laten over het bestaan van erfdiensbaarheden ter beoordeling van de goede plaatselijke aanleg, met name door te overwegen dat door het bestaan van een erfdiensbaarheid -die overigens in werkelijkheid niet bestaat- een te grote afstand

ten opzichte van de rooilijn dient te worden gerespecteerd, waardoor een volgens haar vanuit stedenbouwkundig standpunt onaanvaardbare situatie zou ontstaan;

Overwegende dat verwerende partij in haar laatste memorie antwoordt dat verzoekende partijen in hun laatste memorie "in wezen niets aan hun argumentatie toe(voegen)";

Overwegende dat de overweging in het bestreden besluit dat "de toevallige eigendomsstructuren of het bestaan van erfdienstbaarheden niet vermogen een inplanting die uit stedenbouwkundig oogpunt, gelet op de bebouwing in de onmiddellijke omgeving, onaanvaardbaar is, te verantwoorden" een antwoord blijkt te zijn op hetgeen eerste verzoeker in zijn beroepsschrift bij de minister heeft aangevoerd, met name dat "de achterbouw ervan en de inplanting van de woning naast de bijgebouwen van de aanpalende woning (trouwens woning die aan de baan ligt) juridisch verplicht (is) gezien het bestaan van een erfdienstbaarheid van uitweg naar bijgebouw (garage) van deze woning, tevens gezien de erfdienstbaarheid van licht en lucht in de zijmuur van bedoeld gebouw."; dat de minister zich aldus niet "uitlaat over het bestaan van erfdienstbaarheden van licht en uitweg", maar enkel stelt dat deze door de aanvragers niet dienstig kunnen worden ingeroepen; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoekende partijen een vijfde middel aanvoeren, genomen uit de schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en miskenning van de rechtens vereiste feitelijke grondslag,

"Doordat het bestuur zich ter verantwoording van de weigeringsbeslissing, duidelijk baseert op een verkeerd inzicht in de goede plaatselijke aanleg, door voorbij te gaan aan het feit dat ook de andere nieuwe woningen in de straat achteruit gebouwd zijn, en te volstaan met de loutere mededeling dat de situatie van deze erven niet vergelijkbaar is, daar deze binnen een goedgekeurde verkaveling zouden zijn gelegen.

Terwijl het kennelijk onredelijk is dat, gegeven de plaatselijke toestand, de bouwaanvraag van beroeper om deze motieven geweigerd wordt, daar het bouwontwerp in geen enkel opzicht het evenwicht tussen de naburige erven verbreekt (...), en het verwijzen naar een bestaande verkaveling als onderscheidingsgrond met betrekking tot de bouwdiepte volslagen willekeurig is";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt wat volgt :

"Verzoekende partijen roepen een schending van het redelijkheidsbeginsel in en stellen dat het bestuur zich duidelijk baseert op een verkeert inzicht van

de plaatselijke aanleg door voorbij te gaan aan het feit dat ook de andere nieuwe woningen in de straat achteruit gebouwd zijn.

Het bestreden besluit beantwoordt duidelijk deze argumentatie met te stellen dat de aangehaalde voorbeelden niet vergelijkbaar zijn en derhalve terzake niet dienend zijn aangezien het ofwel gaat om vrijstaande woningen op grotere percelen, bijvoorbeeld gelegen in een goedgekeurde verkaveling, ofwel waar de woning op het aanpalende perceel ter hoogte van de rooilijn op enige afstand van de gemeenschappelijke perceelsgrens is ingeplant";

Overwegende dat de verzoekende partijen repliceren wat volgt :

"Het ontbreekt de bestreden beslissing aan een rechtens vereiste feitelijke grondslag, daar totaal voorbijgegaan wordt aan de plaatselijke toestand, waaruit blijkt dat verscheidene andere woningen in dezelfde straat ook achteruit gebouwd zijn, terwijl geen redelijke motieven worden aangevoerd waarom de bouwaanvraag van beroepers geweigerd zou dienen te worden.

Het is overigens maar doordat de gemachtigde ambtenaar in eerste instantie een ongunstig advies verleende, dat het gemeentebestuur van Gavere de aanvraag diende te weigeren.

Met de in het dossier berustende fotosessie, tonen beroepers duidelijk aan hoe onredelijk de weigering van de bouwvergunning wel is.

De gevel van de woning waartegen wordt aangebouwd grenst praktisch onmiddellijk aan de rijweg, en staat dus tegen de rooilijn aan.

Het zou onredelijk zijn beroepers te verplichten eveneens vlak tegen de rijweg aan te bouwen, daar zulks de goede leefbaarheid van de woning sterk in het gedrang zou brengen.

Iets verderop in dezelfde Kerkstraat staat het nr. 34 ook pal aan de straatkant, en is een recentere woning op het nr. 32 achteruit gebouwd.

Ook de twee recente villa's op de percelen nrs. 632 e en f werden ten opzichte van de ernaast gelegen woningen achteruit gebouwd.

Op de huisnrs. 56 en 58 tenslotte werd zelfs een woning volledig achter een aan de Kerkstraat palend huis neergeplant...

Het gaat dan ook niet op te beweren dat de bouwaanvraag van beroepers de goede plaatselijke aanleg in gevaar zou brengen.

De verwijzing naar het bestaan van een eventuele goedgekeurde verkaveling, waarbinnen de aangehaalde achteruitgebouwde woningen zouden gelegen zijn, is in dit opzicht volstrekt niet terzake doend, daar beroepers niet inzien hoe deze het verschil in behandeling zou kunnen verantwoorden.

De woningen zijn immers gelegen in dezelfde straat, die praktisch volledig volgebouwd is, en visueel zowel als stedenbouwkundig één geheel vormt.

De Raad van State kan rekening houden met de gegevens van de plaatselijke toestand, om het discretionair oordeel van het bestuur op zijn redelijkheid te toetsen (...).

Daarbij dient de Raad ook het bestaan van andere vergunde gebouwen in de onmiddellijke omgeving in rekening te nemen (...).

Uit de gegevens die beroepers naar voor brengen, is duidelijk af te leiden dat de ingediende bouwaanvraag wel degelijk kadert binnen de goede plaatselijke aanleg zoals deze blijkt uit de omliggende bebouwing.

Door geen rekening te houden met de plaatselijke toestand, heeft tegenpartij het redelijkheidsbeginsel miskend.

Of de voorgenomen bouw zich daarbij situeert op of naast de perceelsgrens, is in dit opzicht totaal irrelevant, daar de enige burens van beroepers zoals betoogd de ouders van beroepster zijn, en deze als mede-promotor van de bouwwerken optreden.

Ook het evenwicht tussen de naburige erven wordt dus zeker niet verstoord, en kan door de overheid niet als motief voorgewend worden om de bouwaanvraag te weigeren (...)"

Overwegende dat de verzoekende partijen in hun laatste memorie nog betogen dat de overheid bij de beoordeling van een bouwaanvraag deze niet alleen moet toetsen aan de bestemmingsvoorschriften, maar eveneens aan de verenigbaarheid met de ruimtelijke ordening in de onmiddellijke omgeving, en dat het feit dat de vaststellingen gedaan door de beoordelende overheid juist zijn terzake niet volstaan;

Overwegende dat verwerende partij in haar laatste memorie antwoordt dat verzoekende partijen in hun laatste memorie "in wezen niets aan hun argumentatie toe(voegen)";

Overwegende dat het bestreden besluit de weigering van de gevraagde bouwvergunning motiveert als volgt :

"Overwegende dat, door de inplanting van de nieuwbouw tegenaan het bijgebouw op het rechtsaanpalend perceel, door de grote afstand ten opzichte van de rooilijn en door het verschil in bouwhoogte en de niet op elkaar inspelende bouwvolumes en materialen, een stedenbouwkundig en architecturaal onsamenvattend geheel ontstaat; dat de toevallige eigendomsstructuren of het bestaan van erfdienstbaarheden niet vermogen een inplanting die uit stedenbouwkundig oogpunt, gelet op de bebouwing in de onmiddellijke omgeving, onaanvaardbaar is, te verantwoorden; dat de wetgeving op de ruimtelijke ordening en de stedenbouw de bevoegde overheid opdraagt een degelijke toekomstige aanleg te waarborgen, en dat hiertoe op grond van artikel 45 van de gewijzigde stedenbouwwet de nodige voorwaarden kunnen worden gesteld of tot de weigering kan worden besloten; dat voorliggende aanvraag, in functie van een verantwoorde stedenbouwkundige uitbouw van het betrokken gebied, bijgevolg dient geweigerd te worden;

Overwegende dat betrokkene verwijst naar andere woningen die op enige afstand achter de rooilijn zijn ingeplant; dat uit het onderzoek evenwel is gebleken dat de aangehaalde voorbeelden niet vergelijkbaar en derhalve terzake niet dienend zijn aangezien het ofwel gaat om vrijstaande woningen op grotere percelen, bijvoorbeeld gelegen in een goedgekeurde verkaveling, ofwel waar de woning op het aanpalende perceel ter hoogte van de rooilijn op enige afstand van de gemeenschappelijke perceelsgrens is ingeplant; dat om de eerder aangehaalde redenen de vergunning niet kan verleend zodat het beroep van de partikulier dient verworpen te worden";

Overwegende dat genoemde motivering concreet de met de ruimtelijke ordening in de onmiddellijke omgeving verband houdende redenen vermeldt waarom de gevraagde bouwvergunning een verantwoorde stedenbouwkundige uitbouw van het gebied in de weg staat en moet worden

geweigerd; dat de feitelijke vaststellingen waarop deze motivering is gesteund niet worden betwist; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoekende partijen een zesde middel aanvoeren, genomen uit de schending van het gewestplan Oudenaarde en artikel 5 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen,

"Doordat de bouwaanvraag een ééngezinswoning betreft, en de bestreden beslissing als motief voor de weigering van de bouwaanvraag enkel laat gelden dat het geheel 'stedenbouwkundig en architecturaal onsamenhangend' zou zijn.

Terwijl het perceel grond waarop de bouwaanvraag van beroeper betrekking heeft integraal is gelegen in de woonzone van het gewestplan Oudenaarde.

En terwijl het enkel inroepen van bouwethetische redenen niet kan volstaan om uitspraak te doen over een bouwaanvraag (...), en dergelijke overwegingen nooit kunnen prevaleren op motieven die voortvloeien uit de bindende voorschriften van het gewestplan (...).

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt wat volgt :

"Verzoekende partijen houden voor dat het enkel inroepen van bouwethetische redenen niet kan volstaan om uitspraak te doen over een bouwaanvraag.

De overwegingen van het bestreden weigeringsbesluit zijn niet louter te kwalificeren als bouwethetische redenen.

'Overwegende dat, door de inplanting van de nieuwbouw tegenaan het bijgebouw op het rechts aanpalend perceel, door de grote afstand ten opzichte van de rooilijn en door het verschil in bouwhoogte en niet op elkaar inspelende bouwvolumes en materialen, een stedenbouwkundig en architecturaal onsamenhangend geheel ontstaat; dat de toevallige eigendomsstructuren of het bestaan van erfdienstbaarheden niet vermogen een inplanting die uit stedenbouwkundig oogpunt, gelet op de bebouwing in de onmiddellijke omgeving, onaanvaardbaar is, te verantwoorden; dat de wetgeving op de ruimtelijke ordening en de stedenbouw de bevoegde overheid opdraagt een dergelijke toekomstige aanleg te waarborgen, en dat hiertoe op grond van artikel 45 van de gewijzigde Stedenbouwwet de nodige voorwaarden kunnen worden gesteld of tot weigering kan worden besloten; dat voorliggende aanvraag, in functie van een verantwoorde stedenbouwkundige uitbouw van het betrokken gebied, bijgevolg dient geweigerd te worden; (cfr. bestreden besluit).

Bij ontstentenis van een B.P.A. of een verkavelingsvergunning, beschikt de bevoegde overheid discretionair over de bouwaanvraag (...).

Zelfs indien het perceel waarop de bouwaanvraag betrekking heeft integraal is gelegen in de woonzone, ontslaat dit de overheid niet steeds na te gaan of de bouwaanvraag voldoet aan de plaatselijke ordening. De overheid beslist hiertoe, binnen weliswaar redelijke grenzen, autonoom en discretionair. De bouwaanvraag werd in casu niet om louter esthetische redenen, doch wel omwille van de voorziene inplanting (ruimtelijke ordening) en argumenten van stedenbouwkundige aard geweigerd";

Overwegende dat de verzoekende partijen repliceren wat volgt :

"Zoals uit de behandeling van de voorgaande middelen is gebleken, zijn er volstrekt geen stedenbouwkundige argumenten voorhanden om aan beroepers de bouwvergunning te weigeren.

In de bestreden beslissing werpt tegenpartij verder echter ook nog op dat het ontwerp 'architecturaal onsamenhangend' zou zijn.

Gegeven het feit dat er geen redenen van stedenbouwkundige aard zijn om een weigering te verantwoorden, verwijzen beroepers naar de in het beroep aangehaalde rechtspraak, waaruit blijkt dat esthetische motieven alleen niet volstaan om een bouwaanvraag voor een eengezinswoning in de woonzone van het gewestplan te weigeren.

Daarbij moeten beroepers tenslotte benadrukken dat in de bestreden beslissing nergens wordt gespecificeerd waarin de 'architecturale onsamenhangendheid', van het ontwerp wel zou bestaan.

De weigeringsbeslissing is op dit punt minstens onvoldoende gemotiveerd";

Overwegende dat verzoekende partijen in hun laatste memorie hieraan toevoegen dat de minister, in de mate hij in de bestreden beslissing niet motiveert waarom hij van oordeel is dat de aflevering van de vergunning zal leiden tot een "architecturale onsamenhangendheid", hij de in de aanhef van het middel aangehaalde bepalingen schendt;

Overwegende dat verwerende partij in haar laatste memorie antwoordt dat verzoekende partijen in hun laatste memorie "in wezen niets aan hun argumentatie toe(voegen)";

Overwegende dat luidens artikel 19, derde lid, van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, de vergunning, ook al is de aanvraag niet in strijd met het gewestplan of ontwerp-gewestplan, slechts wordt afgegeven zo de uitvoering van de handelingen en werken verenigbaar is met de goede plaatselijke ordening;

Overwegende dat de minister in het bestreden besluit met zoveel woorden heeft gesteld dat "door de inplanting van de nieuwbouw tegenaan het bijgebouw op het rechtsaanpalend perceel, door de grote afstand ten opzichte van de rooilijn en door het verschil in bouwhoogte en de niet op elkaar inspelende bouwvolumes en materialen, een stedenbouwkundig en architecturaal onsamenhangend geheel ontstaat"; dat de aangehaalde motieven niet louter van esthetische aard zijn; dat de feitelijke vaststellingen waarop de minister zijn

conclusie steunt door de verzoekende partijen niet worden betwist; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 198,32 euro, komen ten laste van verzoekers, ieder voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig juli 2002, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

J. BOVIN.